

Arrest

nr. 306 805 van 17 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. KALIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 22 september 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling binnenkwam, diende op 7 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 4 december 2020 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid. Deze voogdij nam van rechtswege een einde begin januari 2022.

1.3. Op 14 juli 2022 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 juli 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 07/10/2020

Overdracht CGVS: 15/03/2021

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 18 mei 2022 van 13u35 tot 15u45 in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester KALIN, stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, M.B., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Kalakhel, een dorp in het district Khogyani (ook gekend onder de naam Kaga) van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Uw vader werkte in de uitleendienst van de bibliotheek van de school. Zelf verklaart u niet te kunnen lezen noch schrijven. In Afghanistan hielp u uw vader soms op de velden. Uw beide ouders leven op heden nog en wonen samen met uw drie jongere broers en twee jongere zussen in het dorp.

Op een dag werd uw vader neergeschoten toen hij onderweg was naar zijn werk in de school. Uw vader werd door enkele dorpelingen naar het ziekenhuis in Kaga gebracht waarna hij getransfereerd werd naar het ziekenhuis Said Alma in Jalalabad. Uw moeder en oom gingen naar uw vader toe. Daar zei uw vader tegen hen dat hij twee weken ervoor benaderd was door de taliban. De taliban hadden toen aan hem gevraagd om te stoppen met zijn werk in de school en zich samen met zijn zoon, zijnde u, aan te sluiten bij hen. De taliban hadden daarnaast ook gezegd tegen uw vader dat als hij hun eis niet inwilligde ze hem zouden neerschieten en u niet met rust zouden laten. Uw vader besloot echter om niet in te gaan op hun eis omdat hij niet wilde stoppen met zijn werk. Eén week nadat de taliban uw vader neergeschoten hadden werd er een brief voor uw huis gegooid. In de brief stond dat ze uw vader verwond hadden omdat hij een doelwit was. Ze vroegen twee miljoen afghani aan uw familie en dreigden ermee uw familie te doden als het bedrag niet betaald werd. Vervolgens werd er met de smokkelaar gesproken en twee weken, na het ontvangen van de brief, verliet u Afghanistan. Uw vader raakte verlamd door het incident en werkt daardoor niet langer. Na uw vertrek heeft uw familie geen problemen meer gekend.

U verliet Afghanistan in de zomer van 2019. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 7 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Na het persoonlijk onderhoud, op 23 mei 2022, maakte uw advocaat via e-mail een kopie van uw taskara, een kopie van een brief geschreven door de taliban en vier foto's van uw vader over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat hoewel u op het ogenblik van uw asielaanvraag minderjarig was en u op 4 december 2020 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij, deze voogdij op [...] januari 2022 van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u en uw vader hen dienden te vervoegen maar dit niet gedaan hebben. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Uit uw verklaringen komt naar voren dat de taliban u en uw vader wilden rekruteren. Als uw vader niet inging op de eis van de taliban, om hen te vervoegen samen met u, dan gingen ze uw vader neerschieten en u ook niet gerust laten (CGVS, p. 13). Vooreerst dient er echter op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans

gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat dit in uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo blijkt niet uit uw verklaringen dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

U bent er niet in geslaagd om duidelijk uiteen te zetten waarom de taliban u en uw vader zouden hebben willen rekruteren. Te meer dat u verklaart dat het gros van de lokale bevolking de taliban steunde en er dus geen nood was aan gedwongen rekrutering (CGVS, p.7). Het mag daarenboven ook de nodige verbazing wekken dat u verklaarde dat de taliban u ook wilden rekruteren terwijl u nog nooit persoonlijk benaderd geweest bent door hen (CGVS, p. 15). Nochtans kan verwacht worden dat als de taliban iemand zouden rekruteren ze willen weten wie die persoon is. Er kan immers vanuit gegaan worden dat ze de persoon in kwestie eens zouden benaderen om eens af te tasten hoe deze persoon staat tegenover de taliban en hun ideologie. Mochten de taliban u ook al eens eerder benaderd hebben dan gingen ze ook kunnen proberen om u te overtuigen van hun ideologie. Dit zou ervoor zorgen dat u meer sympathie zou krijgen voor de taliban en eventueel bereid zou zijn om u vrijwillig aan te sluiten bij hen. Dit zou van u een loyaal lid maken, iemand die ze kunnen vertrouwen. Dat de taliban u en uw vader echter op een compleet andere wijze probeerden in te lijven is weinig aannemelijk. Voorgaande vaststelling doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Dat uw familie na uw vertrek niks meer van problemen gekend heeft raakt helemaal kant noch wal (CGVS, p. 13-14, 17). U verklaarde nochtans dat uw vader tegen de taliban ingegaan was door te weigeren wat ze eisten van hem. Daarnaast werd er ook een brief neergelegd aan uw huis waarin, volgens uw verklaringen, stond dat jullie twee miljoen afghani moesten betalen aan de taliban of anders ging uw familie gedood worden (CGVS, p. 13-14, 16). Omgerekend komt dit neer op ongeveer eenentwintigduizend euro. U verklaarde echter dat jullie zoveel geld niet hadden (CGVS, p. 16). Het mag daarom de nodige verbazing wekken dat er na uw vertrek niks meer gebeurd is. Het is nauwelijks ernstig te nemen dat de taliban ermee dreigen om uw volledige familie te doden wanneer ze niet betaald worden maar dan uiteindelijk niks meer doen na uw vertrek.

Wat de door u neergelegde dreigbrief betreft (Administratief dossier – Groene map, stuk 2) dient vastgesteld te worden dat deze allesbehalve overeenstemt met uw verklaringen. Zo kan niet afgeleid worden uit de brief dat de taliban u wilden rekruteren. Integendeel, er staat neergeschreven dat u, B., actief bent voor de geheime dienst van de ongelovige overheid (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Dat dit compleet strijdig is met uw eigen verklaringen, zijnde dat de taliban u en uw vader wilden rekruteren, kan niet ontkend worden. Er kan nochtans verwacht worden dat uw verklaringen zouden overeenstemmen met de inhoud van de brief mochten uw verklaringen waarheidsgetrouw zijn, quod non. Daarnaast eist de taliban in de brief tweehonderdduizend afghani en geen twee miljoen afghani zoals u het zelf verklaarde (CGVS, p. 14). Het komt allesbehalve doorleefd over dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door u neergelegde brief. Dergelijke markante incoherentie ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast wijst het er ook op dat er geen enkele bewijswaarde aan de dreigbrief – een kopie - kan toegekend worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Dat uw vader op heden ook nog gewoon in het dorp leeft ontbeert eveneens alle logica (CGVS, p. 9). Zo kende uw vader, volgens uw verklaringen, problemen met de taliban en ze probeerden hem zelfs te doden (CGVS, p. 16). Met andere woorden kan dus gesteld worden dat de taliban uw vader aanzien als een tegenstander. Het is daarom volstrekt onduidelijk hoe het mogelijk is dat uw vader momenteel nog gewoon in het dorp kan leven terwijl Afghanistan geregeerd wordt door de taliban. Er kan immers verwacht worden dat de taliban zouden afmaken waarmee ze begonnen waren, in casu quod non. In dit verband kan ook nog aangehaald worden dat het enigszins merkwaardig is dat u verklaarde dat de taliban de intentie hadden om uw vader te doden (CGVS, p. 16). Zo bleek echter uit uw verklaringen dat hij gewoon in zijn been geschoten werd (CGVS, p. 9). Het hoeft weinig betoog dat dit niet de meest effectieve manier is om iemand te doden als dit werkelijk het doel is. Het zou immers veel meer steek houden mochten de taliban uw vader op een andere plek van zijn lichaam beschoten zouden hebben indien ze hem werkelijk wilden doden.

Daarnaast valt de vaststelling dat alle problemen, die van u en uw familie, verdwenen van zodra u Afghanistan verliet niet te rijmen met de door u geschetste context. Er kan immer verwacht worden dat de taliban uw familie niet met rust zouden laten na uw vertrek. Temeer ook uw familie bedreigd werd met de dood als ze niet zouden betalen (CGVS, p. 14, neergelegde kopie van de dreigbrief in de groene farde van het administratieve dossier), wat ze niet hebben gedaan omdat ze niet zoveel geld hadden. U dient er, gelet op het voorgaande, op gewezen te worden dat dit de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze aantast.

Het Commissariaat-generaal stelt zich tevens ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat uw vader gesteld zou hebben. Zo werd hij blijkbaar twee weken voor hij neergeschoten werd benaderd door de taliban en gedwongen om te stoppen met zijn job om zich, samen met u, aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 14). Als uw vader de taliban hun eis niet accepteerde dan gingen ze hem neerschieten en u niet met rust laten (CGVS, p. 13, 14). Gelet op het voorgaande mag het ten stelligste verbazen dat uw vader niks van actie ondernam maar gewoon verder ging met zijn dagdagelijkse leven alsof niks gebeurd was. Er kan immers verwacht worden dat uw vader de nodige voorzorgsmaatregelen zou nemen of hulp zou zoeken, in casu quod non. Hij was namelijk bedreigd door de taliban, een groepering met een beruchte reputatie. Dat iemand hun bedreigingen niet serieus zou nemen past niet binnen een logisch geheel noch binnen de volatiele context van uw regio van herkomst. Zo bleef uw vader gewoon naar school gaan om zijn werk verder te zetten. Dit blijkt uit uw verklaring dat het incident plaatsvond toen uw vader onderweg was naar school (CGVS, p. 15). Dat uw vader pas vertelde dat hij benaderd werd door de taliban nadat hij het slachtoffer werd van een aanval door de taliban is bijzonder onlogisch (CGVS, p. 13). Zo liep u ervoor ook reeds gevaar telkens u buitenshuis kwam aangezien u niet wist dat de taliban achter u aanzaten. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen.

Dat uw vader trouwens volledig verlamd zou zijn omdat hij in zijn been geschoten werd is weinig aannemelijk (CGVS, p. 9-10). Hoewel het CGVS niet over een arts beschikt om te bevestigen of het al dan niet mogelijk is om volledig verlamd te raken bij een schotwonde in het been dient toch vastgesteld te worden dat opzoekingswerk via het internet dit tegensprekt. Zo blijkt, wat toch wel de logica zelf is, dat verlamming vooral een gevolg is van een schotwonde in de rug waarbij de ruggengraat getouchéerd raakt. De foto's die u neergelegd hebt zijn niet bij machte om aan te tonen dat uw vader werkelijk verlamd is noch dat de persoon afgebeeld op de foto's uw vader is (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Dat de persoon op de foto een verwonding aan zijn been opgelopen heeft wordt op zich niet betwist. Er kan echter, op basis van een foto, niet vastgesteld worden wat de precieze feitelijke omstandigheden zijn die er van aan de basis liggen. Volledigheidshalve dient hierbij ook aangestipt te worden dat er geen documenten neergelegd werden van het ziekenhuis. Nochtans kan verwacht worden dat deze ook zouden bestaan aangezien uw vader een lange tijd in het ziekenhuis lag en daarnaast, althans volgens uw verklaringen, volledig verlamd is (CGVS, p. 4, 17). Hoelang uw vader in het ziekenhuis gelegen heeft weet u bovendien ook niet (CGVS, p. 17). Dat u maar weinig interesse aan de dag gelegd hebt wat de hospitalisatie van uw vader betreft is onlogisch en past niet binnen de door u geschetste context.

Het Commissariaat-generaal dient u er trouwens op te wijzen dat het geen steek houdt dat u initieel, bij uw registratie als minderjarige, liet optekenen dat uw vader uw reis geregeld en betaald had in Afghanistan (Administratief dossier – Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Zo lag uw vader volgens uw verklaringen op dat moment in het ziekenhuis waardoor het onmogelijk is dat hij uw reis geregeld zou hebben (CGVS, p. 11, 16).

Daarnaast verklaarde u ook dat het uw oom was die de smokkelaar geregeld heeft (CGVS, p. 16; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32). Dit is echter tegenstrijdig met uw initiële verklaring. Dit doet weerom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder bent u er ook niet in geslaagd om consistent te duiden in de tijd hoelang na het incident van uw vader, zijnde dat hij neergeschoten werd, u vertrokken bent. Zo verklaarde u initieel op het CGVS dat u uw familie één week na het incident van uw vader de laatste keer zag. Toen ging u weg (CGVS, p. 11). Later verklaarde u echter pas twee weken na het verkrijgen van de brief vertrokken te zijn. Nochtans bleek uit uw verklaringen op het CGVS dat u de brief pas één week na het incident van uw vader verkreeg (CGVS, p. 16). Volgens deze verklaringen zou u Afghanistan dus pas verlaten hebben drie weken nadat uw vader neergeschoten was. Dat u er opnieuw niet in slaagt om consistent te zijn komt weinig doorleefd over. Er kan immers verwacht worden dat iemand weet of hij één week nadat zijn vader neergeschoten werd vertrok of dat het drie weken erna was. Dat u het echter niet kan duiden doet opnieuw vermoeden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat het weinig ernstig te noemen is dat u zelfs niet kan zeggen in welk jaar u Afghanistan verlaten hebt (CGVS, p. 11).

In lijn met het voorgaande dient u er tevens op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om consistent te duiden in de tijd wanneer de brief bij u thuis afgeleverd werd. Zo verklaarde u initieel, bij de DVZ, dat de brief van de taliban twee weken na de aanval op uw vader afgeleverd werd (Administratief

dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde de brief van de taliban ontvangen te hebben één week na de aanval op uw vader is opnieuw tegenstrijdig en weinig doorleefd (CGVS, p. 13, 16).

Dat u trouwens geen weet heeft van andere mensen die ook gerekruteerd werden in het dorp is erg weinig doorleefd en valt niet te rijmen met de door u geschetste context (CGVS, p. 15). Er kan weerom verwacht worden dat u wel over dergelijke informatie zou beschikken mocht gedwongen rekrutering iets zijn wat vaker voorkomt in uw regio. Mochten dorpelingen werkelijk onder dwang gerekruteerd worden in het dorp dan zou dit zeker en vast een gespreksonderwerp zijn in een ruraal dorp zoals het uwe. Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat voorgaande vaststellingen verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Overigens dient aangestipt te worden dat het Commissariaat-generaal ook twijfels heeft omtrent uw beweerde herkomst. Zo werd een kopie van uw taskara bezorgd aan het Commissariaat-generaal wat zeer onlogisch is aangezien u initieel beweerde op 7 oktober 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit in het bezit geweest bent van een taskara (Administratief dossier – Registratie verzoek om internationale bescherming, III). Dat u dus later tijdens uw procedure een kopie van uw taskara (met afgiftedatum 18/7/2018) kon bezorgen raakt kant noch wal en doet afbreuk aan de echtheid van dit document. Zoals reeds vermeld werd blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 1).

Om het CGVS te overtuigen van uw herkomst zijn het dus ook vooral uw verklaringen die van belang zijn. Er werd echter vastgesteld dat uw kennis aangaande uw beweerde regio van herkomst eerder beperkt was. Zo weet u, wat toch wel zeer frappant is, niet wat de provinciehoofdstad van Nangarhar is, de provincie waar u van afkomstig bent (CGVS, p. 5). Wat enigszins vreemd is dat u blijkbaar wel nog gehoord heb van Jalalabad, wat de provinciehoofdstad is, aangezien uw vader daar naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 13). Dat u zo een simpele vraag toch niet kon beantwoorden mag gelet op het voorgaande de nodige verbazing wekken.

Ook uw geografische kennis was eerder beperkt. Zo wist u enkel dat Sherzad district ook bij Kaga (of Khogyani) district lag. Of Kaga district nog aan andere provincies grenst weet u niet. Nochtans blijkt dat Khogyani ook aan Laghman provincie grenst en tevens ook begrensd is met Pakistan. Dat u daar ook geen melding van gemaakt heb tijdens het persoonlijk onderhoud is enigszins merkwaardig (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2).

Dat u tevens geen idee had wie de provinciegouverneur van Nangarhar was is ook erg onlogisch (CGVS, p. 12). Zo betreft dit de persoon die aan het hoofd van de ganse provincie staat en dus erg veel macht heeft. Veel Afghaanse verzoekers zijn, in tegenstelling tot u, wel in staat om aan te geven wie provinciegouverneur was toen ze er waren. Aangezien u verklaarde heel uw leven in Nangarhar gewoond te hebben kan verwacht worden dat u toch op zijn minst de naam van één gouverneur onthouden zou hebben (CGVS, p. 5). Temeer u ook verklaarde naar de radio te luisteren in Afghanistan, en dan meer specifiek het nieuws van Nangarhar (CGVS, p. 11). Als u werkelijk luisterde naar het nieuws van Nangarhar dan zou u toch meer moeten weten over uw provincie, quod non. Hierbij dient bovendien ook opgemerkt te worden dat het wel erg onlogisch is dat u geen idee heeft welke zenders u beluisterde (CGVS, p. 11). Nochtans is het aanbod radiozenders niet oneindig in Nangarhar en er zijn daarenboven toch een aantal grote zenders die u zeker zou moeten kennen als u werkelijk naar de radio luisterde in Nangarhar.

Om uw geheugen helpen op te frissen vroeg de Protection Officer of u bepaalde personen kende. Zo werd u gevraagd of u H.H. kent. U gaf aan dat u zijn naam nog gehoord had maar niet wist wie hij was of wat hij deed (CGVS, p. 13). Dit is weerom merkwaardig aangezien H.H. recent voor uw vertrek, van 2018-2019, provinciegouverneur was van Nangarhar (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3). Verder werd u ook gevraagd of u M.G.M. kende maar opnieuw moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). Hij was nochtans provinciegouverneur van 2016 tot 2018 waardoor verwacht mag worden dat u toch wel zeker van hem gehoord zou hebben (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4).

Om na te gaan of u wel degelijk afkomstig bent uit Khogyani werd u gevraagd of er recent nog incidenten hadden plaatsgevonden. Een incident dat recent voor uw vertrek gebeurd was kon u niet noemen maar u vertelde wel over een bomaanslag in de moskee van Kaga (Khogyani) bazaar (CGVS, p. 13). Dit incident werd inderdaad terug gevonden maar dateert weliswaar van het jaar 2014 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 5). Dat u geen recentere incidenten kon noemen is an sich al merkwaardig aangezien Khogyani een zeer gevoelige regio was die destijds veel conflict gekend heeft.

Verder mag het ook ten stelligste verbazen dat u niet weet welke stammen er naast uw eigen stam, M., nog aanwezig zijn in Khogyani (CGVS, p. 5). De samenleving in de Afghaanse rurale gebieden is tribaal

georganiseerd (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter geen vertrouwdschap met de aanwezige stammen in en rondom uw dorp. Er kan immers verwacht worden dat als u daar heel uw leven doorgebracht hebt dat u ook wel voorbeelden kan geven van enkele stammen die daar ook leven, in casu quod non. Uit voorgaande elementen blijkt bijzonder weinig affiniteit met de concepten stam en etniciteit, concepten die nochtans sterk aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en in het bijzonder in de dorpen in rurale gebieden.

Bovendien kon u ook niet zeggen of Ashraf Ghani, de toenmalige president van Afghanistan, al herkozen was als president. Nochtans situeert u uw vertrek uit Afghanistan één jaar voor uw aankomst in België (CGVS, p. 17). In België kwam u aan op 22 september 2020 (Administratief dossier – inschrijving van de asielaanvraag).

Dit zou betekenen dat u rond september 2019 uit Afghanistan bent vertrokken. Als u werkelijk dan vertrokken bent dan zou u zeker op de hoogte moeten zijn van het feit dat de presidentsverkiezingen in aantocht waren of recent gepasseerd waren aangezien ze plaatsvonden op 28 september 2019 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 6).

Voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat er ernstige twijfels bestaan over het door u voorgehouden profiel en uw herkomst. De door u vermelde feiten kunnen zich daar dan ook niet afgespeeld hebben. Dit ondersteunt uiteraard de voorgaande conclusie (zie supra), namelijk dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven.

Aan het einde van het persoonlijk onderhoud riep uw advocaat in dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees dat u aanzien zou worden als verwesterd, als verrader of als niet-moslim. Dit omdat u al een geruime tijd in België woont en gewoon raakt aan de normen en waarden hier (CGVS, p. 19). Vooreerst dient u er echter op gewezen te worden dat dit een vrees is die uzelf niet ingeroepen hebt en dus niet in concreto aantoonbaar is. Daarenboven, waar uw advocaat verwijst naar uw lang verblijf in België, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dat u in Afghanistan niet met alcohol kan rondlopen, wat een vreemde opmerking van u was aangezien uzelf geen alcohol drinkt, is niet zwaarwichtig genoeg om aan te tonen dat u er zich niet zou kunnen aanpassen. Het voorgaande geldt ook voor uw verklaring dat u in Afghanistan niet met een meisje kan rondlopen (CGVS, p. 18).

Onderzoek van uw publieke sociale mediaprofielen wees verder uit dat u zich frequent bediende van de uitdrukking 'Allah Akbar' en dat u meermaals afgebeeld werd terwijl u het 'tawhid'-vingergebaar maakte, een gebaar dat gepopulariseerd werd door jihadistische groeperingen (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier). Het wordt soms ook omschreven als het jihadi-equivalent van een bendeteken. Uw volgers en vrienden zijn verder overwegend Afghanen. Ook deze zaken wijzen erop dat u bij terugkeer naar Afghanistan naar alle waarschijnlijkheid niet te kampen zal krijgen met onoverkomelijke aanpassingsproblemen. Dat u gewoon raakt aan de normen en waarden in België wordt ook enigszins tegengesproken doordat u sinds 21/1/2022 tijdelijk uitgesloten werd van verblijf in het opvangnetwerk, een maatregel die slechts zeer uitzonderlijk genomen wordt in hoofdte van asielzoekers die zich misdragen hebben in het opvangcentrum (zie mail advocaat, zie algemene info toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier).

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een ander land gevraagd te hebben (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 33; CGVS, p. 17) zonder een VIB in te dienen. In Italië heeft u zelf vingerafdrukken afgestaan (CGVS, p. 6) wat aantoonbaar dat u de kans kreeg om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van (betrouwbare) documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten werden reeds besproken en zijn dus niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is.

Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's

dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)

Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de

huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan.

Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, de samenwerkingsplicht.

Verzoeker stelt vooreerst dat hem niet kan worden verweten dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in één van de EU-lidstaten waarheen hij doorreisde. Het is algemeen geweten dat het merendeel van de verzoekers om internationale bescherming geen verzoek indienen in een land waar ze dit niet willen indienen, tenzij zij ertoe gedwongen worden. Doch dit kan en mag geen reden zijn om een weigeringsbeslissing ten gronde te motiveren.

Voorts is verzoeker van mening dat uit de landeninformatie blijkt dat gedwongen rekrutering wel degelijk voorkomt. De bestreden beslissing hield ook geen rekening met de persoon van verzoeker en de omstandigheden waarin hij zich bevond.

Verzoeker was immers maar 15 jaar oud in 2019. Hij diende op die jonge leeftijd op basis van beslissingen van de anderen binnen de familie en om onder andere zijn leven te redden zijn thuisland waar hij is geboren en opgegroeid te verlaten. Dit is enorm traumatiserend voor een jongere op die leeftijd. Verzoeker kon ook niet lezen en schrijven en is dus afhankelijk van hetgeen anderen hem vertelden. Op die jonge leeftijd doorvragen, in verzet gaan tegen de beslissingen van de ouderen in de familie, binnen de Afghaanse gemeenschap, is niet mogelijk. Verzoeker kan enkel verklaren wat aan hem werd verteld op die leeftijd en wat hij hiervan na drie jaar zich nog herinnert.

Indien bepaalde zaken uiteindelijk toch niet duidelijk zouden zijn of indien er meer concrete verklaringen zouden worden verwacht of indien bepaalde verklaringen voor een andere interpretatie vatbaar zouden zijn, moet hieromtrent duidelijkheid worden verkregen.

De inhoud van de dreigbrief werd hem toegelicht zoals hij heeft verklaard. Hij kan immers niet lezen en schrijven. Indien de inhoud van de dreigbrief niet overeenkwam met hetgeen er aan hem werd verklaard en hij was hiervan op de hoogte dan had hij dit ook niet neergelegd.

De familie heeft ook niet gesproken over bijkomende problemen. Of dit uiteindelijk ook effectief zo is, daar moet hij het antwoord schuldig op blijven. Verzoeker is niet daar. Verzoeker heeft daarnaast verwezen naar de jonge leeftijd van zijn broers en zijn vader die niet kan stappen en in zijn ogen verlamd is. Hij heeft een schot in zijn been gehad en kan niet meer stappen en voor hem betekent dit verlamd zijn.

Verzoeker is ook een simpele jonge man die alles ook letterlijk en eenvoudig opvat en met verlamd wil zeggen dat de vader niet kan stappen. Of het niet kunnen stappen vanuit een kwetsuur vanuit de rug komt of niet, is niet de insteek van zijn antwoord. Inden de *protection officer* duidelijkheid wou over de oorzaak van de verlamming of waarom hij het een verlamming noemde, dan had hij dit evengoed kunnen vragen op het niveau van verzoeker, die pas 18 jaar geworden was en een simpele geest heeft.

Tot slot, ook al zouden er problemen zijn geweest, dan is het ook begrijpelijk dat de familie verzoeker wil beschermen, dat de familie niet wil dat hij zich zorgen maakt en dat daardoor niet alles wordt verteld aan hem. Hij blijft immers een zoon op jonge leeftijd die zich helemaal alleen ver weg van de familie zich in het buitenland bevindt.

Aangaande het ongeloofwaardig bevonden gedrag van verzoekers vader en de taliban, verwijst verzoeker vooreerst naar zijn leeftijd en analfabetisme. Zijn vader belandde in het ziekenhuis en hij kreeg te horen dat zijn leven ook in gevaar was en dat hij het land moest verlaten. De informatie die hij kreeg was karig en op die leeftijd binnen de gewoontes en tradities in Afghanistan wordt niet verder gevraagd en kon verzoeker dit ook niet. Indien de vader voorzorgsmaatregelen heeft genomen of hulp heeft gezocht, heeft hij dit in die omstandigheden niet meegegeven aan verzoeker. Wat de verwondingen betreft, kan verzoeker in deze context ook niets kwalijk worden genomen.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden benadrukt verzoeker dat hij hier verklaringen heeft moeten afleggen op de leeftijd van 16 jaar nadat hij helemaal alleen in België is gearriveerd en zijn land heeft moeten verlaten om zijn leven te redden en in deze context krijgt hij te horen dat de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort en bondig moeten zijn. Het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal gaat daarentegen ongeveer een 3-tal jaren na zijn vertrek door, waarbij verzoeker verklaarde wat hij zich nog herinnerde. In elk geval, verzoeker verduidelijkt dat zijn vader de reis regelt in die zin dat de vader steeds zijn goedkeuring moet geven. De praktische uitvoering is gebeurd door de oom. De oom zal uiteindelijk de praktische zaken van de reis niet regelen en organiseren zonder goedkeuring van de vader.

Hoe de vraag gesteld is in de moedertaal en de interpretatie van de vraag, rekening houdend met de persoonlijke elementen van verzoeker (leeftijd, niet kunnen lezen en schrijven, traumatische ervaring ...) zal dan ook het antwoord bepaald hebben, doch hierin een tegenstrijdigheid zoeken die zo zwaar is om een weigeringsbeslissing te nemen, is onredelijk. Hier ook opnieuw verwijst verzoeker naar de vraagstelling van de *protection officer* en het feit dat verzoeker niet altijd alles heeft begrepen zoals de *protection officer* het begreep. Dit was ook een opmerking van de advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud. De vragen die werden gesteld en voornamelijk de manier waarop de vragen werden gesteld waren niet op het niveau van verzoeker.

Aangaande zijn herkomst, stelt verzoeker dat hij is vertrokken in 2019 en toen 15 jaar oud was en niet kon lezen en schrijven. Het persoonlijk onderhoud gaat dan bovendien een 3-tal jaren na zijn vertrek uit Afghanistan door. De kennis die een minderjarige heeft na een verblijf van een 3-tal jaren in het buitenland, kan niet zomaar gelijkgesteld worden met een volwassen man van bijvoorbeeld 30 jaar. Dit onderscheid blijkt evenwel nergens uit de bestreden beslissing. Naarmate de tijd vordert, herinnert men zich zaken anders of worden de herinneringen minder consistent. Daarnaast is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat een jongen van 15 jaar een veel mindere interesse heeft in de politiek en de machthebbers en dat die interesse zou kunnen groeien naarmate hij ouder wordt.

De bestreden beslissing hield ook geen rekening met de kennis die hij wel had.

Tevens kan verzoeker de bestreden beslissing niet volgen waar deze verzoeker vergelijkt met vele Afghanen. Zo vindt de bestreden beslissing het onlogisch dat verzoeker de naam van de provinciegouverneur van Nangarhar niet kent, want, zo stelt de bestreden beslissing, vele Afghanen weten dit wel om daarna door te vragen wie dan de nog eerdere provinciegouverneur was. Wie zijn die vele Afghanen met wie de bestreden beslissing verzoeker vergelijkt? Verzoeker weet dit niet en kan dit ook niet nagaan. Bevinden die vele Afghanen zich allemaal in dezelfde situatie van verzoeker en hebben zij allemaal in 2019 Afghanistan verlaten, en hebben die allemaal als niet begeleide minderjarige een verzoek ingediend (leeftijd toen 16 jaar) en hebben zij ook allemaal 3-tal jaren later een persoonlijk onderhoud gehad? Zijn dit de vele Afghanen met wie de bestreden beslissing verzoeker vergelijkt?

De bestreden beslissing neemt het verzoeker kwalijk dat hij maar één identiteitsdocument heeft kunnen neerleggen en dat er voor het overige geen andere documenten zijn die zijn identiteit noch recent verblijf

zouden kunnen staven. Wat de dreigbrief betreft verwijst verzoeker naar de uitleg hierboven. De bestreden beslissing vraagt dus bijkomende documenten, maar langs de andere kant wordt meteen gemotiveerd dat de taskara geen onweerlegbaar bewijs van zijn identiteit vormt, omdat uit de COI Focus blijkt dat Afghaanse documenten makkelijk vervalst kunnen worden.

Verzoeker heeft geen andere documenten die hij zou kunnen neerleggen. Had hij er gehad, dan had hij er neergelegd. Hij was in het bezit van een taskara die zijn nationaliteit en identiteit konden staven en deze heeft hij dan ook neergelegd. Verzoeker beschikt helaas over geen andere documenten met betrekking tot zijn identiteit. Wat de verwijzing betreft naar de opgenomen verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen taskara zou bezitten, kan verzoeker enkel stellen dat er ergens iets fout is gelopen, ofwel bij de vertaling ofwel bij de interpretaties van de vraag of het antwoord.

Verzoeker begrijpt daarnaast de redenering van de bestreden beslissing niet. Wordt nu de identiteit en herkomst van verzoeker betwist of niet?

Voorts benadrukt verzoeker zijn specifiek profiel. Hij verblijft al meer dan 2 jaar in Europa waar hij is gearriveerd als niet-begeleide minderjarige. Verzoeker is van oordeel dat dit gegeven al voldoende moet zijn om een beschermingsstatuut te verkrijgen. In ondergeschikt orde rechtvaardigt het geheel van de elementen van verzoeker (verblijf in het Westen voor bijna 3 jaar, zijn normen en waarden overgenomen van het Westen, zijn levenswijze, ...) dat er een beschermingsstatuut moet worden toegekend. Verzoeker kan niet alles goed uitleggen en begrijpt ook niet steeds de vragen, laat staan de insteek van de vragen, doch hij probeerde wel duidelijk te maken dat hij de levenswijze van de taliban niet kan volgen.

Wat de uitsluiting van verzoeker betreft, is de bestreden beslissing blijkbaar niet op de hoogte van de reden, laat staan het standpunt van verzoeker hieromtrent. Indien dit zo zwaar doorweegt als reden om verzoeker geen beschermingsstatuut toe te kennen, dan worden hieromtrent toch vragen gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. De mail van de advocaat was immers verzonden voor het persoonlijk onderhoud in het kader van de vraag om een eerdere technische weigering in te trekken. Geen enkele vraag wordt hierover gesteld. Maar de uitsluiting van het opvangnetwerk zonder de reden hiervan te kennen en in elk geval zonder verzoeker hieromtrent te horen, wordt wel gebruikt om hem een beschermingsstatuut te weigeren, wat disproportioneel, onredelijk en onzorgvuldig is.

Voorts wijst verzoeker op het risico van gepercipieerde verwestering aan de hand van landeninformatie.

Tot slot meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar landeninformatie.

Aangaande zijn familie stelt verzoeker dat hij al meer dan 3 jaar buiten Afghanistan verblijft waarvan een 3-tal jaren in het Westen. Hij is als niet-begeleide minderjarige gearriveerd in België en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 oktober 2020 en dit uit vrees voor de taliban, een reden die hij ook officieel heeft opgegeven en dit zal de taliban ook weten. Het netwerk waarop hij kan steunen is onzeker. De vader kan niet stappen, de broers zijn nog te jong, de oom (één paternale oom langs vaderszijde) probeerde de familie financieel (lees op vlak van voedsel) te ondersteunen doch het is onzeker hoe dit momenteel is. De situatie in Afghanistan verslechtert dagelijks. De contacten met de familie zijn uiterst moeilijk. Het gaat zelfs zo slecht in Afghanistan dat families dochters verkopen om te kunnen overleven, en dus enkel om eten te kunnen kopen.

3.1.2. Op 1 maart 2023 legde de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met informatie met betrekking tot verzoeker. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar wegens zijn betrokkenheid bij de verkrachting van een minderjarige; diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden; vervaardigen of verspreiden van beelden van seksueel misbruik van minderjarigen; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld; opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg met verzwarende omstandigheden en bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift zonder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld.

3.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 18 maart 2024 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolging daar uit objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering een uitzonderlijk fenomeen is (i), het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker en zijn vader wilden rekruteren (ii), de familie van verzoeker geen problemen kende na diens vertrek (iii), zijn verklaringen niet stroken met de door hem neergelegde dreigbrief (iv), het niet aannemelijk is dat zijn vader nog in eenzelfde dorp woont (v), het gedrag van zijn vader niet kan overtuigen in de door verzoeker geschetste context (vi), het niet aannemelijk is dat zijn vader verlamd zou zijn (vii), verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent diens vertrek (viii), het door verzoeker vooropgestelde tijds kader inconsistent is (ix) en het niet kan overtuigen dat verzoeker geen weet had van andere rekruten (x). Bovendien merkt de bestreden beslissing op dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn herkomst (xi).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers rekrutering niet aannemelijk is:

“Uit uw verklaringen komt naar voren dat de taliban u en uw vader wilden rekruteren. Als uw vader niet inging op de eis van de taliban, om hen te vervoegen samen met u, dan gingen ze uw vader neerschieten en u ook niet gerust laten (CGVS, p. 13). Vooreerst dient er echter op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer

ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat dit in uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo blijkt niet uit uw verklaringen dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

U bent er niet in geslaagd om duidelijk uiteen te zetten waarom de taliban u en uw vader zouden hebben willen rekruteren. Te meer dat u verklaart dat het gros van de lokale bevolking de taliban steunde en er dus geen nood was aan gedwongen rekrutering (CGVS, p.7). Het mag daarenboven ook de nodige verbazing wekken dat u verklaarde dat de taliban u ook wilden rekruteren terwijl u nog nooit persoonlijk benaderd geweest bent door hen (CGVS, p. 15). Nochtans kan verwacht worden dat als de taliban iemand zouden rekruteren ze willen weten wie die persoon is. Er kan immers vanuit gegaan worden dat ze de persoon in kwestie eens zouden benaderen om eens af te tasten hoe deze persoon staat tegenover de taliban en hun ideologie. Mochten de taliban u ook al eens eerder benaderd hebben dan gingen ze ook kunnen proberen om u te overtuigen van hun ideologie. Dit zou ervoor zorgen dat u meer sympathie zou krijgen voor de taliban en eventueel bereid zou zijn om u vrijwillig aan te sluiten bij hen. Dit zou van u een loyaal lid maken, iemand die ze kunnen vertrouwen. Dat de taliban u en uw vader echter op een compleet andere wijze probeerden in te lijven is weinig aannemelijk. Voorgaande vaststelling doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hoewel uit de aangehaalde objectieve informatie blijkt dat gedwongen rekrutering zeldzaam is, het geenszins een uitgesloten praktijk is. Verzoeker doet met zulks betoog echter geen afbreuk aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze de *modus operandi* van de taliban inzake gedwongen rekrutering en stelt terecht dat verzoekers verklaringen geenszins stroken met de vooropgestelde rekruteringsmethode. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoeker anderzijds werd er door de bestreden beslissing genoegzaam besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering.

Voorts benadrukt verzoeker zijn jonge leeftijd en analfabetisme op het moment van de feiten en stelt hij dat hij enkel handelde op aanraden van anderen. Hij had zelf ook geen contact met de taliban. Dit algemene verweer doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de rekrutering in de door verzoeker geschetste context niet geloofwaardig is. Dat verzoeker zelf geen contact had met de taliban en vooral door anderen werd aangestuurd neemt niets weg aan de (on)geloofwaardigheid van zijn verklaringen *an sich*. Voorts merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de handelswijze van de taliban beoordeelde met verzoekers specifieke situatie ingedachte, waardoor niet kan worden voorgehouden dat er geen rekening werd gehouden met de relevante factoren. De Raad is ook van oordeel dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het feit dat hij niet kan lezen en schrijven. Hij heeft bij aanvang van de procedure niet vermeld dat hij analfabeet is, maar heeft gezegd dat hij 2 jaar naar school is geweest, een beetje kan lezen en schrijven (fiche NBMV, stuk 7; DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6). Het is dan ook frappant dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud opnieuw zegt dat hij twee jaar naar school is geweest, maar daarnaast verklaart dat hij niet kan lezen of schrijven (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7-8).

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat zijn familie geen verdere problemen kende:

"Dat uw familie na uw vertrek niks meer van problemen gekend heeft raakt helemaal kant noch wal (CGVS, p. 13-14, 17). U verklaarde nochtans dat uw vader tegen de taliban ingegaan was door te weigeren wat ze eisten van hem. Daarnaast werd er ook een brief neergelegd aan uw huis waarin, volgens uw verklaringen, stond dat jullie twee miljoen afghani moesten betalen aan de taliban of anders ging uw familie gedood worden (CGVS, p. 13-14, 16). Omgerekend komt dit neer op ongeveer eenentwintigduizend euro. U verklaarde echter dat jullie zoveel geld niet hadden (CGVS, p. 16). Het mag daarom de nodige verbazing wekken dat er na uw vertrek niks meer gebeurd is. Het is nauwelijks ernstig te nemen dat de taliban ermee dreigen om uw volledige familie te doden wanneer ze niet betaald worden maar dan uiteindelijk niks meer doen na uw vertrek."

"Dat uw vader op heden ook nog gewoon in het dorp leeft ontbeert eveneens alle logica (CGVS, p. 9). Zo kende uw vader, volgens uw verklaringen, problemen met de taliban en ze probeerden hem zelfs te doden (CGVS, p. 16). Met andere woorden kan dus gesteld worden dat de taliban uw vader aanzien als een tegenstander. Het is daarom volstrekt onduidelijk hoe het mogelijk is dat uw vader momenteel nog gewoon in het dorp kan leven terwijl Afghanistan geregeerd wordt door de taliban. Er kan immers verwacht worden dat de taliban zouden afmaken waarmee ze begonnen waren, in casu quod non. In dit verband kan ook nog aangehaald worden dat het enigszins merkwaardig is dat u verklaarde dat de taliban de intentie hadden om

uw vader te doden (CGVS, p. 16). Zo bleek echter uit uw verklaringen dat hij gewoon in zijn been geschoten werd (CGVS, p. 9). Het hoeft weinig betoog dat dit niet de meest effectieve manier is om iemand te doden als dit werkelijk het doel is. Het zou immers veel meer steek houden mochten de taliban uw vader op een andere plek van zijn lichaam beschoten zouden hebben indien ze hem werkelijk wilden doden.

Daarnaast valt de vaststelling dat alle problemen, die van u en uw familie, verdwenen van zodra u Afghanistan verliet niet te rijmen met de door u geschetste context. Er kan immer verwacht worden dat de taliban uw familie niet met rust zouden laten na uw vertrek. Temeer ook uw familie bedreigd werd met de dood als ze niet zouden betalen (CGVS, p. 14, neergelegde kopie van de dreigbrief in de groene farde van het administratieve dossier), wat ze niet hebben gedaan omdat ze niet zoveel geld hadden. U dient er, gelet op het voorgaande, op gewezen te worden dat dit de geloofwaardigheid van uw relaas op ernstige wijze aantast."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift opnieuw naar zijn jonge leeftijd en stelt dat zijn familie hem mogelijks niet inlicht over verdere problemen daar ze hem niet ongerust willen maken. Het komt noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad om te speculeren over een eventuele problematiek met betrekking tot zijn familie. Het is aan verzoeker om hiertoe de nodige elementen aan te brengen en duidelijkheid te verschaffen over de problematiek die zich zou hebben afgespeeld, of zou afspelen in Afghanistan. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker verklaarde nog steeds in contact te staan met zijn familie, waardoor kan worden verwacht dat verzoeker zich ten volste zou informeren over de situatie aldaar, temeer dit van groot persoonlijk belang is voor verzoeker alsook belangrijk is voor zijn verzoek om internationale bescherming (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11-12). Het betoog dat zijn familie verzoeker niet ongerust zouden willen maken is niet aannemelijk, daar ze hem klaarblijkelijk wel informeren over de povere gezondheid van zijn ouders (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11-12).

De bestreden beslissing stelt verder op pertinente wijze dat zijn verklaringen niet stroken met de door hem neergelegde dreigbrief:

"Wat de door u neergelegde dreigbrief betreft (Administratief dossier – Groene map, stuk 2) dient vastgesteld te worden dat deze allesbehalve overeenstemt met uw verklaringen. Zo kan niet afgeleid worden uit de brief dat de taliban u wilden rekruteren. Integendeel, er staat neergeschreven dat u, Bandar, actief bent voor de geheime dienst van de ongelovige overheid (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Dat dit compleet strijdig is met uw eigen verklaringen, zijnde dat de taliban u en uw vader wilden rekruteren, kan niet ontkend worden. Er kan nochtans verwacht worden dat uw verklaringen zouden overeenstemmen met de inhoud van de brief mochten uw verklaringen waarheidsgetrouw zijn, quod non. Daarnaast eist de taliban in de brief tweehonderdduizend afghani en geen twee miljoen afghani zoals u het zelf verklaarde (CGVS, p. 14). Het komt allesbehalve doorleefd over dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de door u neergelegde brief. Dergelijke markante incoherentie ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast wijst het er ook op dat er geen enkele bewijswaarde aan de dreigbrief – een kopie - kan toegekend worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten.

Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift opnieuw naar zijn jonge leeftijd en analfabetisme en meent dat hij enkel heeft verklaard wat aan hem werd verteld over de inhoud van de dreigbrief. Verzoekers vermeende analfabetisme wordt echter sterk gelouterd door de vaststelling dat hij twee jaar lang naar school ging en bovendien over een facebookprofiel beschikt waarop hij berichten schrijft (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7-9; landeninformatie, stuk 6, nr. 9). Daargelaten verzoekers betwifelbare analfabetisme, is de Raad van oordeel dat de insinuatie dat men hem verkeerde informatie over de brief heeft verteld, een blote bewering betreft. Bovendien kan er van verzoeker worden verwacht dat hij, gelet op het fundamentele belang van deze brief, zich zelf zou vergewissen over de juiste inhoud hiervan met behulp van iemand uit zijn Afghaanse kenniskring.

Vervolgens overweegt de bestreden beslissing terecht dat zijn verklaringen over het gedrag en de verwondingen van zijn vader niet aannemelijk zijn:

"Het Commissariaat-generaal stelt zich tevens ernstige vragen omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat uw vader gesteld zou hebben. Zo werd hij blijkbaar twee weken voor hij neergeschoten werd benaderd door de taliban en gedwongen om te stoppen met zijn job om zich, samen met u, aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 14). Als uw vader de taliban hun eis niet accepteerde dan gingen ze hem neerschieten

en u niet met rust laten (CGVS, p. 13, 14). Gelet op het voorgaande mag het ten stelligste verbazen dat uw vader niks van actie ondernam maar gewoon verder ging met zijn dagdagelijkse leven alsof niks gebeurd was. Er kan immers verwacht worden dat uw vader de nodige voorzorgsmaatregelen zou nemen of hulp zou zoeken, in casu quod non. Hij was namelijk bedreigd door de taliban, een groepering met een beruchte reputatie. Dat iemand hun bedreigingen niet serieus zou nemen past niet binnen een logisch geheel noch binnen de volatiele context van uw regio van herkomst. Zo bleef uw vader gewoon naar school gaan om zijn werk verder te zetten. Dit blijkt uit uw verklaring dat het incident plaatsvond toen uw vader onderweg was naar school (CGVS, p. 15). Dat uw vader pas vertelde dat hij benaderd werd door de taliban nadat hij het slachtoffer werd van een aanval door de taliban is bijzonder onlogisch (CGVS, p. 13). Zo liep u ervoor ook reeds gevaar telkens u buitenshuis kwam aangezien u niet wist dat de taliban achter u aanzaten. Deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen.

Dat uw vader trouwens volledig verlamd zou zijn omdat hij in zijn been geschoten werd is weinig aannemelijk (CGVS, p. 9-10). Hoewel het CGVS niet over een arts beschikt om te bevestigen of het al dan niet mogelijk is om volledig verlamd te raken bij een schotwonde in het been dient toch vastgesteld te worden dat opzoekingswerk via het internet dit tegenspreekt. Zo blijkt, wat toch wel de logica zelf is, dat verlamming vooral een gevolg is van een schotwonde in de rug waarbij de ruggengraat getouchéerd raakt. De foto's die u neergelegd hebt zijn niet bij machte om aan te tonen dat uw vader werkelijk verlamd is noch dat de persoon afgebeeld op de foto's uw vader is (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Dat de persoon op de foto een verwonding aan zijn been opgelopen heeft wordt op zich niet betwist. Er kan echter, op basis van een foto, niet vastgesteld worden wat de precieze feitelijke omstandigheden zijn die er van aan de basis liggen. Volledigheidshalve dient hierbij ook aangestipt te worden dat er geen documenten neergelegd werden van het ziekenhuis. Nochtans kan verwacht worden dat deze ook zouden bestaan aangezien uw vader een lange tijd in het ziekenhuis lag en daarnaast, althans volgens uw verklaringen, volledig verlamd is (CGVS, p. 4, 17). Hoelang uw vader in het ziekenhuis gelegen heeft weet u bovendien ook niet (CGVS, p. 17). Dat u maar weinig interesse aan de dag gelegd hebt wat de hospitalisatie van uw vader betreft is onlogisch en past niet binnen de door u geschetste context.”

Aangaande het gedrag van zijn vader stelt verzoeker dat hij enkel kan steunen op de karige informatie die hem als minderjarige jongeman werd meegedeeld. Indien zijn vader voorzorgsmaatregelen heeft genomen of hulp heeft gezocht, heeft hij dit in die omstandigheden niet meegegeven aan verzoeker. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker op het moment van het persoonlijk onderhoud reeds 18 jaar oud was en in contact stond met zijn familie en aldus de opportuniteit had om hem hierover verder te bevragen, hetgeen redelijkerwijze kan worden verwacht van verzoeker gelet op het belang hiervan voor de staving van zijn asielrelaas. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, en dat het noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

Ook omtrent de verwondingen van zijn vader herhaalt verzoeker het verweer dat hij enkel kan verklaren wat hem werd verteld. De Raad verwijst hierbij naar de hoger gedane vaststellingen waaruit genoegzaam wordt besloten dat het aan verzoeker is om zich ten volste te informeren over de feiten die centraal staan in zijn asielrelaas.

Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift dat hij de juiste draagwijdte van de term ‘verlamming’ niet goed begreep, temeer daar hij een simpele jongeman is die alles letterlijk interpreteert. De Raad merkt op dat verzoeker bij het begin en het einde van het persoonlijke onderhoud verklaarde de tolk goed te verstaan (notities persoonlijk onderhoud, stuk 18, p. 3, 18). Dat de advocaat het tegendeel beweerde, wordt allerminst geschraagd door het persoonlijk onderhoud en het klaarblijkelijke vlotte verloop daarvan. Dat verzoeker over beperkte cognitieve capaciteiten zou beschikken is een blote bewering die op generlei wijze wordt gestaafd. Bovendien doen verzoekers verklaringen, waarbij hij verklaarde dat zijn vader op éénzelfde plek blijft liggen en niet meer kan bewegen, wel degelijk besluiten dat verzoeker stelde dat zijn vader verlamd was (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9-10).

Vervolgens overweegt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn reisweg:

“Het Commissariaat-generaal dient u er trouwens op te wijzen dat het geen steek houdt dat u initieel, bij uw registratie als minderjarige, liet optekenen dat uw vader uw reis geregeld en betaald had in Afghanistan (Administratief dossier – Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Zo lag uw vader volgens uw verklaringen op dat moment in het ziekenhuis waardoor het onmogelijk is dat hij uw reis geregeld zou hebben (CGVS, p. 11, 16). Daarnaast verklaarde u ook dat het uw oom was die de smokkelaar geregeld heeft (CGVS, p. 16; Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32). Dit is echter tegenstrijdig met uw initiële verklaring. Dit doet weerom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift dat hij als jongeman aankwam in België en werd verteld om kort en bondig zijn problemen uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure.

Zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenmin om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Waar verzoeker nog doelt op de mogelijkheid van interpretatie- en vertaalproblemen, verwijst de Raad naar de hogere gedane vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk in staat was om de vragen van de *protection officer* te begrijpen en hierop te antwoorden.

De bestreden beslissing overweegt tevens dat verzoekers beweerde herkomst twijfelachtig is:

“Overigens dient aangestipt te worden dat het Commissariaat-generaal ook twijfels heeft omtrent uw beweerde herkomst. Zo werd een kopie van uw taskara bezorgd aan het Commissariaat-generaal wat zeer onlogisch is aangezien u initieel beweerde op 7 oktober 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit in het bezit geweest bent van een taskara (Administratief dossier – Registratie verzoek om internationale bescherming, III). Dat u dus later tijdens uw procedure een kopie van uw taskara (met afgiftedatum 18/7/2018) kon bezorgen raakt kant noch wal en doet afbreuk aan de echtheid van dit document. Zoals reeds vermeld werd blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 1).

Om het CGVS te overtuigen van uw herkomst zijn het dus ook vooral uw verklaringen die van belang zijn. Er werd echter vastgesteld dat uw kennis aangaande uw beweerde regio van herkomst eerder beperkt was. Zo weet u, wat toch wel zeer frappant is, niet wat de provinciehoofdstad van Nangarhar is, de provincie waar u van afkomstig bent (CGVS, p. 5). Wat enigszins vreemd is dat u blijkbaar wel nog gehoord heb van Jalalabad, wat de provinciehoofdstad is, aangezien uw vader daar naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 13). Dat u zo een simpele vraag toch niet kon beantwoorden mag gelet op het voorgaande de nodige verbazing wekken.

Ook uw geografische kennis was eerder beperkt. Zo wist u enkel dat Sherzad district ook bij Kaga (of Khogyani) district lag. Of Kaga district nog aan andere provincies grenst weet u niet. Nochtans blijkt dat Khogyani ook aan Laghman provincie grenst en tevens ook begrensd is met Pakistan. Dat u daar ook geen melding van gemaakt heb tijdens het persoonlijk onderhoud is enigszins merkwaardig (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2).

Dat u tevens geen idee had wie de provinciegouverneur van Nangarhar was is ook erg onlogisch (CGVS, p. 12). Zo betreft dit de persoon die aan het hoofd van de ganse provincie staat en dus erg veel macht heeft. Veel Afghaanse verzoekers zijn, in tegenstelling tot u, wel in staat om aan te geven wie provinciegouverneur was toen ze er waren. Aangezien u verklaarde heel uw leven in Nangarhar gewoond te hebben kan verwacht worden dat u toch op zijn minst de naam van één gouverneur onthouden zou hebben (CGVS, p. 5). Temeer u ook verklaarde naar de radio te luisteren in Afghanistan, en dan meer specifiek het nieuws van Nangarhar (CGVS, p. 11). Als u werkelijk luisterde naar het nieuws van Nangarhar dan zou u toch meer moeten weten over uw provincie, quod non. Hierbij dient bovendien ook opgemerkt te worden dat het wel erg onlogisch is dat u geen idee heeft welke zenders u beluisterde (CGVS, p. 11). Nochtans is het aanbod radiozenders niet oneindig in Nangarhar en er zijn daarenboven toch een aantal grote zenders die u zeker zou moeten kennen als u werkelijk naar de radio luisterde in Nangarhar.

Om uw geheugen helpen op te frissen vroeg de Protection Officer of u bepaalde personen kende. Zo werd u gevraagd of u Hayatullah Hayat kent. U gaf aan dat u zijn naam nog gehoord had maar niet wist wie hij was of wat hij deed (CGVS, p. 13). Dit is weerom merkwaardig aangezien Hayatullah Hayat recent voor uw vertrek, van 2018-2019, provinciegouverneur was van Nangarhar (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 3). Verder werd u ook gevraagd of u Mohammad Gulab Mangal kende maar opnieuw moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). Hij was nochtans provinciegouverneur van 2016 tot 2018 waardoor verwacht mag worden dat u toch wel zeker van hem gehoord zou hebben (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 4).

Om na te gaan of u wel degelijk afkomstig bent uit Khogyani werd u gevraagd of er recent nog incidenten hadden plaatsgevonden. Een incident dat recent voor uw vertrek gebeurd was kon u niet noemen maar u

vertelde wel over een bomaanslag in de moskee van Kaga (Khogyani) bazaar (CGVS, p. 13). Dit incident werd inderdaad terug gevonden maar dateert weliswaar van het jaar 2014 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 5). Dat u geen recentere incidenten kon noemen is an sich al merkwaardig aangezien Khogyani een zeer gevoelige regio was die destijds veel conflict gekend heeft.

Verder mag het ook ten stelligste verbazen dat u niet weet welke stammen er naast uw eigen stam, Momand, nog aanwezig zijn in Khogyani (CGVS, p. 5). De samenleving in de Afghaanse rurale gebieden is tribaal georganiseerd (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt echter geen vertrouwdheid met de aanwezige stammen in en rondom uw dorp. Er kan immers verwacht worden dat als u daar heel uw leven doorgebracht hebt dat u ook wel voorbeelden kan geven van enkele stammen die daar ook leven, in casu quod non. Uit voorgaande elementen blijkt bijzonder weinig affiniteit met de concepten stam en etniciteit, concepten die nochtans sterk aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en in het bijzonder in de dorpen in rurale gebieden.

Bovendien kon u ook niet zeggen of Ashraf Ghani, de toenmalige president van Afghanistan, al herkozen was als president. Nochtans situeert u uw vertrek uit Afghanistan één jaar voor uw aankomst in België (CGVS, p. 17). In België kwam u aan op 22 september 2020 (Administratief dossier – inschrijving van de asielaanvraag). Dit zou betekenen dat u rond september 2019 uit Afghanistan bent vertrokken. Als u werkelijk dan vertrokken bent dan zou u zeker op de hoogte moeten zijn van het feit dat de presidentsverkiezingen in aantocht waren of recent gepasseerd waren aangezien ze plaatsvonden op 28 september 2019 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 6).

Voorgaande vaststellingen zorgen ervoor dat er ernstige twijfels bestaan over het door u voorgehouden profiel en uw herkomst. De door u vermelde feiten kunnen zich daar dan ook niet afgespeeld hebben. Dit ondersteunt uiteraard de voorgaande conclusie (zie supra), namelijk dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven."

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een verwachtingspatroon vooropstelt dat overeenkomt met datgene van een volwassen persoon. De Raad stelt echter vast dat verzoeker, ondanks het feit dat hij zijn vlucht als niet-begeleide minderjarige vreemdeling heeft ondernomen, op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming al 16 jaar oud was geworden en aldus de leeftijd des onderscheids reeds had bereikt. Immers kan zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing redelijkerwijs worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerd regio van herkomst. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de commissaris-generaal zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers jonge leeftijd niet kan overtuigen als verschoningsgrond van zijn ontoereikende kennis met betrekking tot zijn directe leefomgeving. Daarom kunnen van hem toch voldoende consistente en doorleefde verklaringen worden verwacht over de problemen die hem hebben gedwongen zijn land van herkomst te verlaten.

Voorts kan het loutere feit dat verzoeker reeds 3 jaar voor het persoonlijk onderhoud Afghanistan verliet zijn gebrekkige verklaringen niet verschonen. Immers kan er van verzoeker toch een gerede kennis worden verwacht van de regio van herkomst waar hij zijn gehele leven heeft gewoond. Dat er enige tijd is verstreken sinds zijn vertrek kan geenszins verklaren dat hij een zulke gebrekkige kennis van zijn beweerd regio van herkomst tentoonstelde.

Wat verzoekers taskara betreft, verwijst verzoeker naar een vertaalprobleem tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers verklaringen op het einde van dit interview terug aan hem werden voorgelezen en dat hij deze vervolgens ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (DVZ-verklaring, stuk 7). Bovendien maakte verzoeker bij het begin van het persoonlijk onderhoud geen gewag van enige problemen tijdens het voormelde interview. Dat verzoeker pas in zijn verzoekschrift gewag maakt van vertaalproblemen is dan ook niet ernstig en doet vermoeden dat dit een louter *post-factum* verweer betreft teneinde zijn tegenstrijdige verklaringen te remediëren. In elk geval blijkt genoegzaam uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing dat aan een zulks document weinig bewijswaarde kan worden gehecht.

De Raad merkt op dat verzoekers ongeloofwaardige herkomst geen determinerend motief betreft in relatie tot de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het motief past evenwel in het geheel van de motivering waarom verzoeker de internationale bescherming wordt geweigerd, met name een gebrek aan geloofwaardige verklaringen.

De bestreden beslissing merkt verder nog op pertinente wijze op dat verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid:

“Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een ander land gevraagd te hebben (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 33; CGVS, p. 17) zonder een VIB in te dienen. In Italië heeft u zelf vingerafdrukken afgestaan (CGVS, p. 6) wat aantoonde dat u de kans kreeg om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat het algemeen geweten is dat het merendeel van verzoekers om internationale bescherming geen verzoek indienen in een land waar ze dit niet willen en dit geen afbreuk kan doen aan zijn geloofwaardigheid. Van verzoeker, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst en een dringende nood heeft aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk bij zijn aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Het loutere feit dat verzoeker van plan was om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan verzoeker niet ontslaan van de verplichting zijn nood aan internationale bescherming zo vlug mogelijk kenbaar te maken. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, hetgeen weldegelijk afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad merkt op dat verzoeker de overige motieven inzake zijn onwetendheid van andere rekruten en zijn inconsistente tijds kader ongemoeid laat. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”* januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *“zina”* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De bestreden beslissing merkt terecht het volgende op aangaande verzoekers vermeende verwestering:

“Aan het einde van het persoonlijk onderhoud riep uw advocaat in dat u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees dat u aanzien zou worden als verwesterd, als verrader of als niet-moslim. Dit omdat u al een geruime tijd in België woont en gewoon raakt aan de normen en waarden hier (CGVS, p. 19). Vooreerst dient u er echter op gewezen te worden dat dit een vrees is die uzelf niet ingeroepen hebt en dus niet in concreto aantoonbaar is. Daarenboven, waar uw advocaat verwijst naar uw lang verblijf in België, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dat u in Afghanistan niet met alcohol kan rondlopen, wat een vreemde opmerking van u was aangezien uzelf geen alcohol drinkt, is niet zwaarwichtig genoeg om aan te tonen dat u er zich niet zou kunnen aanpassen. Het voorgaande geldt ook voor uw verklaring dat u in Afghanistan niet met een meisje kan rondlopen (CGVS, p. 18). Onderzoek van uw publieke sociale mediaprofielen wees verder uit dat u zich frequent bediende van de uitdrukking ‘Allah Akbar’ en dat u meermaals afgebeeld werd terwijl u het ‘tawhid’- vingergebaar maakte, een gebaar dat gepopulariseerd werd door jihadistische groeperingen (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier). Het wordt soms ook omschreven als het jihadi-equivalent van een bendeteken. Uw volgers en vrienden zijn verder overwegend Afghanen. Ook deze zaken wijzen erop dat u bij terugkeer naar Afghanistan naar alle waarschijnlijkheid niet te kampen zal krijgen met onoverkomelijke aanpassingsproblemen. Dat u gewoon raakt aan de normen en waarden in België wordt ook enigszins tegengesproken doordat u sinds 21/1/2022 tijdelijk uitgesloten werd van verblijf in het opvangnetwerk, een maatregel die slechts zeer uitzonderlijk genomen wordt in hoofde van asielzoekers die zich misdragen hebben in het opvangcentrum (zie mail advocaat, zie algemene info toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier).”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen nieuwe elementen aan waaruit enige verwestering kan blijken, behoudens het algemene verweer dat hij reeds een geruime tijd in België verblijft. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds september 2020 in België heeft verbleven, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 16 jaar oud toen hij België binnenkwam.

Waar verzoeker kritiek uit op het motief van verzoekers uitsluiting van het opvangcentrum, merkt de Raad op dat genoegzaam blijkt uit het administratief dossier dat een zulke maatregel enkel wordt genomen ten overstaan van problematische personen. In ieder geval is de Raad van oordeel dat dit element op zich niet determinerend is wat de verwestering van verzoeker betreft, doch past in het geheel der motieven waaruit genoegzaam blijkt dat er in hoofde van verzoeker geen verwestering valt te besluiten.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP